

PRVÁ KAPITOLA

BOL TO JEDEN Z TÝCH DNÍ, pri ktorých si želáte, aby sa už skončili aj napriek tomu, že z nich neprešlo ani desať minút. Začalo sa to hneď ráno, keď som otvoril oči a všimol som si, koľko svetla je za žalúziami v spálni. Poznáte to – osem hodín ráno, to je celkom iné svetlo ako o siedmej. Nezvonil mi budík! Za týmto uvedomením nasledovalo dvadsať minút splašeného pobehovania, kriku a plaču (o ten sa postaral môj šesťročný syn), preháňal som sa po dome, z kúpeľne do kuchyne, odtiaľ na chodbu a ku dverám, snažiac sa pozháňať všetky veci, ktoré Adam a ja budeme počas dňa potrebovať. Keď som zastal pred školou, s trištvrtnehodinovým meškaním, Adam sa na mňa vyčítavo pozrel. „Mama ti odkazuje, že ak ma naďalej budeš v pondelok ráno voziť do školy neskoro, nebudem môcť u teba zostať v nedeľu na noc.“

Och, bože.

„Poslednýkrát,“ povedal som. „Poslednýkrát, sľubujem.“

Adam pomaly vystupoval z auta a tváril sa veľmi pochybovačne.

„Aha,“ povedal som, držiac nafúknuté vrecúško. „Nezabudni si svoj obed.“

„Nechaj si ho,“ povedal Adam, ani sa na mňa nepozrel. „Máme zakázané nosiť do školy arašidové maslo.“

A potom sa otočil a utekal cez vyprahnuté školské ihrisko. Chudáčik, pomyslel som si, keď som pozeral na jeho malé nôžky, ako sa vyčerpane rútia ku vchodu školy. Nebolo nič horšie, ako prísť neskoro do školy, všetci už sedia v triede, štátna hymna sa ozýva na chodbách. A k tomu všetkému bez obeda. Hodil som vrecúško na vedľajšie sedadlo a povzdychol som si. Ďalší víkend rodičovskej opatery, ktorý sa skončil neslávne.

Zjavne som zlyhal ako manžel. A teraz sa ukázalo, že rovnako zlyhávam aj ako rozvedený otec. Zdá sa, že od momentu, ako som si Adama vyzdvihol, som ho nespočetnekrát sklamal. Aj napriek tomu, že počas týždňa mi Adam chýba tak, ako môže človeku chýbať amputovaná končatina, prídem poňho v piatok vždy neskoro. Sľúbenú pizzu a kino nahradil tuniakový sendvič, ktorý Adamovi na večeru urobila Annisha. A navyše mi stále zvonil telefón, akoby sa mu strašne štikútalo alebo čo. Zvonil mi v kine, aj keď som ukladal Adama do postele. Aj počas toho, ako sme raňajkovali mierne spálené palacinky, aj pri prechádzke v parku. Zvonil, keď sme si kupovali hamburgery, a vlastne po celý čas. Zvonenie by, samozrejme, nebolo tým najväčším problémom. Ten spočíval v tom, že som telefón neustále zdvíhal, jednoducho som si kontroloval správy a odpovedal na ne. A pri každom takomto prerušení bol Adam o niečo tichší a rezervovanejší. Bolo mi z toho smutno, ale už len pri predstave, že by som mal telefón ignorovať alebo ho nebudaj vypnúť, sa mi začali potiť ruky.

Ako som sa ponáhlal do práce, premýšľal som o tomto zbabranom víkend. Keď Annisha vyhlásila, že sa chce rozísť a žiť bezo mňa, mal som pocit, akoby ma zrazil kamión. Roky sa sťažovala, že s ňou a Adamom netrávim takmer žiaden čas, že som príliš pohltený svojou prácou, príliš zaneprázdnený vlastným životom na to, aby som bol zároveň aj súčasťou ich života.

„Ale ako to, že ma opustíš,“ hádal som sa, „vyrieši tento problém? Keď chceš byť so mnou viac, prečo si zabezpečuješ to, že ma uvidíš ešte menej?“

Po tom všetkom povedala, že ma stále ľúbi a že chce, aby som mal dobrý vzťah so svojím synom. Ale kým som sa od nich odsťahoval a našiel si vlastný byt, bol som zranený a zatrpknutý. Sľúbil som, že budem tráviť viac času doma. Dokonca som sa odhlásil z golfového turnaja a odriekol večeru s klientom. Ale Annisha povedala, že sa to celé len snažím plátať a nie som ochotný napraviť to, v čom je naozajstný problém. Vždy, keď som si spomenul na jej slová, zaťal som zuby. Čo Annisha nevidí, akú mám ťažkú prácu? Čo nevidí, aké ťažké je napredovať a prosperovať? Keby som toľko nepracoval, nemali by sme náš skvelý dom, autá

alebo úžasný obrovský televízor. Dobre, uznávam, Annishi bol televízor celkom ukradnutý. Ale aj tak. Vtedy som si dal sľub, že budem skvelým „rozvedeným“ otcom. Budem k Adamovi mimoriadne pozorný – budem chodiť na všetky školské akcie, voziť ho na plávanie alebo karate, budem mu čítať knihy. Keď mi v noci zavolá, nech by sa dialo čokoľvek, nájdem si naňho čas. Budem počúvať o jeho problémoch a radiť mu, rozprávať mu vtipy. Pomôžem mu s domácimi úlohami a dokonca som bol ochotný naučiť sa jednu z tých otravných videohier, ktoré má rád. Budem mať so svojim synom skvelý vzťah aj napriek tomu, že nemôžem mať skvelý vzťah so svojou ženou. A Annishi dokážem, že to nebolo len „plátanie“.

Prvé týždne po odlúčení sa mi to darilo celkom dobre. Nebolo to až také ťažké. Šokovalo ma, ako veľmi mi obaja chýbajú. Budil som sa vo svojom byte a počúval tenučký hlások, o ktorom som vedel, že tam nemôže byť. Prechádzal som sa večer po izbách a hovoril si, že práve teraz by bol čas na večernú rozprávku, teraz by som mohol Adama pred spaním objať v postieľke. A teraz by som sa šuchol k Annishi do postele a objímal ju. Nemohol som sa dočkať víkendu.

Ale po pár mesiacoch začali tieto myšlienky blednúť. Teda úprimnejšie, boli prekryté všetkým možným. Buď som si večer nosil robotu domov, alebo som v práci zostával dlhšie. Keď mi zavolať Adam, jednou rukou som klepal na počítači a vnímal každú druhú vetu. Prešli celé týždne bez toho, aby som si pomyslel, čo asi počas tých dní robí. Keď prišli prázdniny, uvedomil som si, že som si nerezervoval žiaden voľný čas, ktorý by som s ním mohol stráviť. Potom som si v deň jeho školského koncertu dohodol večeru s klientom. Tiež som ho zabudol zobrať na polročnú prehliadku k zubárovi aj napriek tomu, že mi to Annisha týždeň predtým pripomínala. A začal som poňho v piatky chodiť neskoro. Tento víkend nebol ničím iným, len ďalším „kvalitne“ stráveným časom.

Pri parkovaní som zakýval Dannymu, nášmu ochrankárovi. Po tom, ako som sa sem ponáhlal, som si zrazu zaželal, aby som tu nebol. Zaparkoval som na svojom mieste, ale nevypol som hneď motor.

Na moju obranu – posadnutosť prácou bola celkom pochopiteľná. Boli to pre našu spoločnosť časy plné stresu. Už mesiace sa poverávalo, že nás idú predať. Posledné tri mesiace som nerobil nič iné, len chrлил

správy a reporty. O predaji, zásobách, personálnom zabezpečení, správy o ziskoch a stratách. Keď som pred spaním zatvoril oči, všetko, čo som videl, boli nahusto popísané stránky papiera. Toto na mňa čakalo vnútri tejto budovy, ale ja som to už nemohol znieť. Vypol som motor, zobral tašku s laptopom a vybral som sa dnu.

Pozdravil som Devina, nášho recepčného. Hlavu mal v predstieranom pracovnom zápale zaborenú do obrazovky, ale ja som vedel, že hrá pasians. Ako som sa točil doprava, všimol som si, že Devin sa pozerá, ale možno som si to iba predstavoval. Kratšia cesta do mojej kancelárie je zľava, ale ja som sa tadiaľ nechystal. Devin si zjavne myslel, že idem okľukou, pretože tým smerom bol Tessin stôl. Ale to bol len bonus. Keď totiž idem sprava, nemusím prejsť okolo Juanovej kancelárie. Juan. Dopekla. Neviem, prečo by som sa tým mal po takom čase ešte stále zaoberať. Teraz to bola iba nepoužívaná kancelária. Žalúzie boli vytiahnuté, stôl bez vecí, stolička prázdna. Na poličke neboli žiadne fotky Juanovej manželky alebo jeho detí, na sekretári žiadne šálky na kávu, nič zavesené na stenách. Ale kancelária budila dojem, akoby sa nad tým prázdny miestom vznášal tieň všetkých týchto vecí.

Trochu som spomalil, keď som kráčal k Tessinej kóji. S Tessou som pracoval dlhé roky. Vždy sme dobre vychádzali, lebo máme rovnaký zmysel pre humor. Nebol som si istý, ako to bude ďalej medzi mnou a Annishou, ale musím priznať, že od rozchodu s ňou som na Tessu dosť myslel.

Zachytil som letmý záblesk jej tmavých vlasov, ale práve telefonovala. Tak som kráčal ďalej.

Už som bol takmer pri svojej kancelárii, keď som si uvedomil, že som sa otočil. Zaváhal som, či sa nemám ísť pozrieť na nový model, kým sa pustím do svojej práce. Vedel som, že dizajnéri by mi ukázali všetko, čo vo vývoji dosiahli, a krátke rozptýlenie v laboratóriu ma veľmi lákalo.

Dizajnérske štúdio je miesto, kde som začínal. Jedno z mojich prvých miest bolo oddelenie vývoja – výrobca autodiélov. Bol to môj vysnívaný džob. Juan, technický riaditeľ, si ma zobral pod svoje ochranné krídla. Juan bol môj mentor. Ale pravda je taká, že ak aj milujete svoj džob, nesmiete v ňom dlho zotrvať. To zabíja kariérny postup. Toto mi však

nebolo treba hovoriť. Z práce som sa tešil ako psík, ktorý vrtí chvostom tak silno, až ho z toho sekne v chrbte. Ľudia vyššie si to museli všimnúť. Keď mi ponúkli vyšší stupienok na rebríčku tejto korporácie, Juan si ma zavolať do kancelárie. „Vieš,“ povedal mi, „keď vezmeš túto pozíciu, navždy vypadneš z výskumu a dizajnovania. Budeš predajca a manažér. Je to to, čo chceš?“

„Chcem sa niekam posunúť, Juan,“ povedal som so smiechom. „A určite s tým nebudem čakať dovtedy, kým ty odídeš do dôchodku!“ Juan sa jemne usmial a už nič viac nepovedal.

Po prvom kroku som postupoval rýchlo. Mal som na starosti všetky projekty pre nášho najväčšieho klienta. Zobral som si svoju šálku s kávou a chystal som sa vyraziť do štúdia. Ale potom som sa zastavil. Nemusel som tam ísť. Kávu som položil naspäť a sadol som si. Zapol som počítač, otvoril súbory a zbadal labyrint čísel, ktoré zaplavili obrazovku. O pár hodín neskôr, práve keď som dokončil výkaz ziskov a strát a chystal sa vrátiť k preplnenej e-mailovej schránke, mi zazvonil telefón. Chvíľu mi trvalo, kým som rozoznal mamin hlas. Znel rozrušene. Dobrý bože, pomyslel som si. Čo s tým teraz? Posledné mesiace sa mama až nepriemerane zaujímala o môj život. Už ma to začínalo štváť. „Prepáč, že ťa obťažujem v práci, Jonathan, ale je to dôležité,“ povedala. „Práve som hovorila so strýkom Julianom a musí sa s tebou hneď teraz stretnúť. Je to naliehavé.“ So mnou? Rozmýšľal som. Prečo, preboha, by sa so mnou Julian potreboval stretnúť? Úprimne, nepoznal som veľmi Juliana. Bol to mamin bratranec, nie môj. Boli si s Julianom a jeho sestrou Catherine veľmi blízki, keď boli všetci malí. Ale ja som vyrástol v inej časti krajiny. Vzďialení príbuzní ma zaujímali asi tak ako staré noviny.

S Julianom som sa stretol jediný raz, keď som mal desať rokov. Išli sme na návštevu ku Catherine, pozvala nás k sebe domov na večeru. Nespomínam si, či tam bol Julian aj so svojou ženou, alebo bol už v tom čase rozvedený. Pravdupovediac si z tej návštevy nepamätám vôbec nič okrem jednej veci: Julianovo žiarivo červené ferrari. Catherine to auto spomenula a ja som stál na schodoch pred domom a videl ho prichádzať. Bolo oveľa krajšie, než som si vedel predstaviť. Julian videl môj výraz (mal som od úžasu dokorán otvorené ústa) a zobral ma previezť sa na

ňom. Nikdy som nesedel v takom rýchlom aute. V istých chvíľach som mal pocit, že kolesá sa už-už odlepia od cesty a vzlietneme. Myslím, že som za celý čas nepovedal ani slovo. Keď sme sa vrátili domov, Julian vystúpil z auta, ale ja som sa ani nepohol. „Chceš si v ňom ešte chvíľu posedieť?“ spýtal sa ma. Prikývol som. Ako odchádzal do domu, zastavila ho moja otázka. „Strýko Julian?“

„Áno,“ povedal. „Odkiaľ máš toto auto?“ opýtal som sa. „Myslím tým... bolo veľmi drahé?“

„Samozrejme, že áno,“ povedal. „Takže ak chceš raz aj ty také vlastniť, Jonathan, musíš veľmi usilovne pracovať, keď budeš veľký.“ Na toto som nikdy nezabudol.

Pamätám si, že Julian sa po večeri už dlho nezdržal. Mama a teta Catherine vyzerali sklamané, možno trochu nahnevané. Aj keď som mal vtedy len desať rokov, vedel som si predstaviť, že Julian určite trávi svoj čas na omnoho vzrušujúcejších miestach. Celkom zjavne viedol taký život, po akom som túžil aj ja, keď budem starší. Závidel som Julianovi, keď som videl odchádzať jeho auto. Po tom, čo mama celé roky svojho bratranca Juliana ani nespomenula, o ňom zrazu začala hovoriť pri každej novej príležitosti. Nedávno mi povedala, že to ferrari už dlhší čas nemá. Julian zjavne prešiel niečím, čo mu zmenilo život. Odišiel zo svojej lukratívnej práce vplyvného advokáta, predal ferrari a začal žiť jednoducho. Mama spomínala, že sa učil u skupiny nie veľmi známych mníchov, ktorí žili hlboko v Himalájach a nosili červené rúcha. Vraj sa z neho stal celkom iný človek. Nebolo mi však jasné, prečo sa jej to zdá až také úžasné. A prečo sa neustále snažila dať nás dvoch dokopy? Navrhovala, aby som ho navštívil, keď budem pracovať v meste, v ktorom Julian žije. Ale úprimne, nikdy som nemal dost času ani na Annishu a Adama, tak prečo by som si bral deň voľna na to, aby som ho strávil s človekom, ktorého ledva poznám? Okrem toho, keby bol stále vynikajúcim právnikom, ktorý má očarujúci životný štýl a nablýskané športové autá, videl by som v tom zmysel. Ale prečo by som chcel tráviť čas so starým nezamestnaným mužom, ktorý už ani nemá svoje ferrari? Podobných chlapíkov som mohol stretnúť aj v malom bare na našej ulici. „Mami,“ opýtal som sa, „o čom to hovoríš? Prečo by sa Julian potreboval so mnou

stretnúť?“ Mama nič bližšie nepovedala, len to, že Julian sa chce so mnou rozprávať. „To je absurdné, mami,“ povedal som. „Roky som Juliana nevidel, vôbec ho nepoznám. To musí byť nejaké nedorozumenie. Určite mu dokáže pomôcť aj niekto iný.“ Mama už nič nepovedala, ale myslím, že som začul jej plač. Posledných pár rokov, odkedy zomrel otec, bolo pre ňu ťažkých. „Mami,“ povedal som. „Si v poriadku?“ Trochu posmrkávala, ale potom prehovorila oceľovým tónom, ktorý som u nej vôbec nepoznal. „Jonathan, ak ma máš rád, tak to pre mňa spravíš. Urobíš čokoľvek, čo bude Julian chcieť.“

„Ale čo...“ Nemal som šancu ani dokončiť svoju otázku. „Doma ťa bude čakať letenka.“ Pri tejto vete sa jej začal triasť hlas. „Jonathan, musím už končiť,“ povedala a zložila. Zvyšok dňa sa mi už ťažko sústredilo na prácu. Akoby to v telefóne ani nebola moja mama – jej naliehavosť a zúfalstvo ma znepokojili. A celé to bolo nejaké tajomné. Čo, preboha, mohol Julian chcieť? Rozmýšľal som o tom, ako sa zmenil. Čo ak sa celkom zbláznil? Mal som sa stretnúť s nejakým starým lišiakom vo veci vládneho sprisahania? Nejaký strapatý blázon, ktorý sa po ulici prechádza v župane a papučiach? (Viem, že mama tým červeným rúchom nemyslela práve župan, ale nemohol som sa zbaviť tejto predstavy.) Bol som taký zabratý do myšlienok na celú príhodu, že som sa vybral rovno do Juanovej kancelárie a požiadal o deň voľna. Až keď som bol na chodbe, došlo mi, čo som urobil. Akoby to bolo zlé znamenie.

Keď som sa vrátil domov, takmer som sa zabudol pozrieť do schránky. Nevieť si zvyknúť na to, že musím používať kľúč, aby som sa zbavil nechcenej pošty. Chvíľu som sa trápil s odomykaním, potom sa otvorili malé plechové dvierka a všade naokolo sa rozsypali letáky ponúkajúce pizzu alebo poistenie. Keď som ich zbieral, zacítil som hrubú obálku. Bola od mojej mamy. Povzdychol som si, vložil ju do vrečka a vydal sa po schodoch do svojho bytu. Kým som v mikrovlnke rozmrazoval lazane, otvoril som obálku. Bol v nej krátky odkaz od mamy o tom, že Julian teraz istý čas žije v Argentíne, a spiatočná letenka do Buenos Aires. Panebože, pomyslel som si. Chcú, aby som absolvoval trinásťhodinový let len preto, aby som sa na hodinu-dve stretol s nejakým vzdialeným príbuzným? Cez víkend? Môžem buď stráviť celý víkend v lietadle ako sardinka

v konzerve a ešte aj sklamať svojho syna, alebo ešte viac nahnevať mamu. Pred televízorom som zjedol vlažné lazane, dúfajúc, že veľká whisky vylepší moju úbohú večeru a zdvihne mi trochu náladu. Zavolať som An-nishi, až keď som vedel, že Adam je už v posteli. Annisha dodržiavala presné zvyky, takže som volal naisto. Keď zdvihla, zdala sa unavená, ale nie nešťastná. Trochu som stuhol v očakávaní, že jej pokazím náladu, keď som jej povedal o svojich plánoch na víkend. Ale Annisha o nich už vedela. „Hovorila som s tvou mamou, Jonathan,“ povedala. „Musíš tam ísť. Adam to pochopí.“ Takže takto to bolo...